

varsom med at røre ved Enkelthederne i Lovforslaget, særlig paa de Punkter, hvor man saa vilde komme i Uoverensstemmelse med den tilsvarende svenske Lovs Ordlyd. Sverige er jo det Land, som i den Henseende staar i den allerførste Berøring med os; de her i Rigsdagen aarlig forelagte Indfødsretslove vise jo, at det langt overvejende Antal af dem, der søge Indfødsret, ere svenske. Det er ogsaa bekendt, at ved Siden af Indvandringen fra Sverige til Danmark er der i den senere Tid foregaaet en ikke ringe Indvandring af Danske til de sydlige Provinser af Sverige. Det er derfor et praktisk Hensyn, at man ikke uden meget tvingende Nødvendighed skaber Forskelligheder i Udtrykkene mellem den svenske Lov — thi i Sverige er Forslaget allerede blevet til Lov — og det Lovforslag, som altsaa skulde blive til Lov her. For saa vidt der derimod findes enkelte Bestemmelser, som ikke staa i den svenske Lov, men blot høre hjemme her, mener jeg, at man staar noget friere over for disse Dele af Lovforslaget, og der kan saaledes her være Rum for Ændringer, hvis man maatte anse saadanne for ønskelige. Jeg gaar ud fra, at dette Forslag maa behandles i et Udvalg, og jeg skal derfor ikke komme ind paa, hvorledes man skal stille sig over for de enkelte Paragraffer. Der er kun et Par enkelte Punkter, jeg vil fremhæve, hvor det forekommer mig, at nogle Forandringer kunne være ønskelige.

Jeg skal der først nævne det andet Punktum i første Stykke af § 5. I det første Punktum staar der: „Danst Indfødsret (Statsborgerret) tabes af den, som bliver Statsborger i et andet Land“. Det er der efter min Mening ikke noget at indvende imod, og det er ogsaa ordlydende stemmende med det svenske Lovforslags tilsvarende Paragraf. Men saa staar der endvidere: „Ved en Mand's Naturalisation i et andet Land taber hans Hustru eller Barn kun danst Indfødsret (Statsborgerret), for saa vidt hans Naturalisation i vedkommende fremmede Land tillige medfører Erhvervelse af Statsborgerret sammesteds for Hustru eller Barn“. Disse Ord staa ikke i den svenske Lov, og jeg tror, at det vil være rigtigt at ændre dem noget. For det første kan der næppe være Tvivl om, at der bør staa „ægte Barn“ og ikke „Barn“ ganske i Almindelighed. Men dernæst vil jeg gøre den Bemærkning, at Ordene, som de staa, jo ville kunne føre til, at naar en Mand lader sig naturalisere i et andet Land, skulle hans myndige Børn, der maaste allerede her i Landet ere bosiddende Folk og maaste slet ikke tænke paa at forlade Danmark, kunne

miste deres danske Nationalitet, fordi det i vedkommende fremmede Lands Ret er antaget, at de ved Faderens Erhvervelse af fremmed Statsborgerret ogsaa tillige blive fremmede Statsborgere. Jeg kan godt se, at man maaste hertil vil være, at der vel næppe er noget Land, der vil opstille den Sætning, at den Omstændighed, at en Mand bliver Statsborger i et Land, skal have til Følge, at hans myndige, i et andet Land boende Børn ogsaa blive Statsborgere der. Det kan nok være, at der ikke findes nogen Lovgivning, hvor noget saadant er foreskrevet; men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at der alligevel er et Punkt, hvor der let kan opstaa Uanskeligheder. Det ligger i, at vi hos os skelne mellem den personlige og den formueretlige Myndighed, af hvilke den første jo indtræder med det fyldte 18de Aar. Men der er mange Lande, hvor man ikke gør denne Forskel, og hvor den personlige og den formueretlige Myndighed indtræder til samme Tid, nemlig ved det 21de Aar. Nu kunde det Tilfælde indtræde, at en Mand, der selv forlader Danmark, her efterlader f. Eks. en Søn paa 20 Aar, der bliver boende her i Landet og har i Sinde at ned sætte sig her. Vi vilde sige, at han er myndig, medens Udlandet vil sige, at han er umyndig, og som Følge deraf maa han følge med i Henseende til Faderens Statsborgerret. — Jeg tror derfor, at der er Anledning til at tage under Overvejelse, om man ikke bør begrænse Reglen paa lignende Maade, som Forslaget selv gør det i § 7, 3dje Stykke, hvorefter Tabet af danst Indfødsret kun omfatter Mandens Hustru og umyndige, ægte Børn, og vistnok ogsaa helt, som der staar, „for saa vidt de ikke forblive her i Riget“. Hvis de nemlig, trods Mandens Ændring og Naturalisation i et andet Land, alligevel stadig vedblive at bo her i Riget, maaste til deres Dødsdag synes det mig mindre rigtigt, at de skulle miste deres danske Statsborgerret.

Dernæst vil jeg henlede Opmærksomheden paa et Punkt, som vel ikke har stor Betydning, men hvor det dog maaste kunde være hensigtsmæssigt at overveje, om man ikke burde gøre en lille Ændring. I § 7 staar der: „Har en danst Mand eller en danst ugift Kvinde efter sit fyldte 18de Aar eller en Enke efter Ægtefællens Opløsning i et uafbrudt Tidsrum af 10 Aar haft sit Hjemsted o.v.“ Hvad der der er sagt om Enker, maatte vel under alle Omstændigheder gælde om den fraskilte Hustru og eventuelt ogsaa om den fraseparerede. Det er muligt, at man ikke behøver at sige det, da det jo i vor Ret er almindelig Regel, at man paa fra-